

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2662/2021
19.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., ког заступа пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 993.932,23 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3624/20 од 12.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3624/20 од 12.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2878/19 од 15.09.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. до августа 2019. године исплати тражени износ са законском затезном каматом. Одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за случај незапослености и за здравствено осигурање. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3624/20 од 12.03.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се разматре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нема услова да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Према разлозима другостепене пресуде, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде која је, према наводима тужбе, тужиоцу следовала по Закону о платама запослених у државним органима, Закону о државним службеницима и Закону о извршењу кривичних санкција, и плате која је тужиоцу исплаћена у утуженом периоду. Другостепени суд је становишта да је тужиоцу у утуженом периоду исплаћивана плата у складу са решењем тужене од 29.04.2008. године, као лицу преузетом у Управу за извршење заводских санкција. Тужилац није користио расположива правна средства за побијање решења тужене па је неоснован његов захтев упућен суду за исплату разлике зараде. Зарада му је исплаћивана по коначном правноснажном решењу тужене.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Другостепена пресуда заснована је на одговарајућој примени материјалног права која се односи на запослене који су преузети из привремених институција КиМ, у складу са ревизијским одлукама о овом правном питању донетим у истој или истоврсној чињенично-правној ситуацији.

Нису испуњени ни други услови из члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Дозвољеност ревизије тужиоца цени се према одредби члана 403. став 3. ЗПП будући да није у питању спор који се односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом одредбе члана 441. ЗПП.

Сходно одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела пресуде у конкретном случају износи 993.932,23 динара, односно 8.458 евра. Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић